

EBA/GL/2016/07

18/01/2017

Obecné pokyny

---

k používání definice selhání podle
článku 178 nařízení (EU) č. 575/2013

1. Dodržování předpisů a oznamovací povinnost

Status těchto obecných pokynů

1. Tento dokument obsahuje obecné pokyny vydané podle článku 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010¹. V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny řídily.
2. Obecné pokyny formulují názor orgánu EBA na náležité postupy dohledu v rámci Evropského systému dohledu nad finančním trhem nebo na to, jak by unijní právní předpisy měly být uplatňovány v konkrétní oblasti. Příslušné orgány ve smyslu čl. 4 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, na které se tyto obecné pokyny vztahují, by s nimi měly být v souladu a začlenit je do svých postupů (např. pozměněním právního rámce nebo dohledových postupů), včetně případů, kdy jsou obecné pokyny zaměřeny v první řadě na instituce.

Oznamovací povinnost

3. V souladu s čl. 16 odst. 3 nařízení (EU) č. 1093/2010 musí příslušné orgány do 20.03.2017 orgánu EBA oznámit, zda se těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit, a v opačném případě uvést do tohoto data důvody, proč se jimi neřídí či nehodlají řídit. Neposkytnou-li příslušné orgány oznámení v této lhůtě, bude mít orgán EBA za to, že se těmito obecnými pokyny neřídí nebo nehodlají řídit. Oznámení by měla být zasílána na formuláři, který je k dispozici na internetových stránkách orgánu EBA, na adresu compliance@eba.europa.eu s označením „EBA/GL/2016/07“. Oznámení by měly předkládat osoby s příslušným oprávněním oznamovat, zda se jejich příslušné orgány těmito obecnými pokyny řídí nebo hodlají řídit. Jakoukoli změnu stavu dodržování pokynů je rovněž nutno oznámit orgánu EBA.
4. Oznámení budou zveřejněna na internetových stránkách orgánu EBA v souladu s čl. 16 odst. 3.

---

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Předmět, oblast působnosti a definice

Předmět

5. Tyto obecné pokyny upřesňují požadavky týkající se použití článku 178 nařízení (EU) č. 575/2013 k definici selhání v souladu s mandátem, který byl orgánu EBA udělen v čl. 178 odst. 7 uvedeného nařízení.

Oblast působnosti

6. Tyto obecné pokyny se použijí v souvislosti s oběma níže uvedenými přístupy:
  - a) přístupem založeným na interním ratingu (přístupem IRB) podle části třetí hlavy II kapitoly 3 nařízení (EU) č. 575/2013;
  - b) standardizovaným přístupem pro úvěrové riziko na základě odkazu na článek 178 v článku 127 nařízení (EU) č. 575/2013.
7. Instituce, které obdržely svolení používat přístup IRB, by měly uplatňovat požadavky stanovené v těchto obecných pokynech pro přístup IRB u všech expozic. Jestliže tyto instituce obdržely předchozí svolení trvale používat standardizovaný přístup v souladu s článkem 150 nařízení (EU) č. 575/2013 nebo svolení zavést přístup IRB postupně podle článku 148 uvedeného nařízení, mohou uplatňovat požadavky stanovené v těchto obecných pokynech pro standardizovaný přístup u příslušných expozic, na které se vztahuje trvalé částečné použití standardizovaného přístupu nebo které jsou zahrnuty v plánu postupného zavádění přístupu IRB.

Adresáti

8. Tyto obecné pokyny jsou určeny příslušným orgánům ve smyslu čl. 4 odst. 2 písm. i) nařízení (EU) č. 1093/2010 a finančním institucím ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Definice

9. Neení-li uvedeno jinak, pojmy použité a vymezené v nařízení (EU) č. 575/2013 a ve směrnici 2013/36/EU mají v těchto obecných pokynech stejný význam.

3. Provádění

Datum použití

10. Tyto obecné pokyny se použijí ode dne 1. ledna 2021. Instituce by proto měly požadavky obsažené v těchto obecných pokynech zapracovat do svých interních postupů a informačních systémů do uvedeného data, příslušné orgány však mohou podle svého uvážení časový plán této změny urychlit.

První použití obecných pokynů institucemi používajícími přístup IRB

11. V souvislosti s prvním použitím těchto obecných pokynů by instituce, které používají přístup IRB, měly posoudit a v případě potřeby odpovídajícím způsobem upravit svoje ratingové systémy tak, aby odhady rizikových parametrů odpovídaly nové definici selhání podle těchto obecných pokynů, a to takto:

- a) je-li to možné, upravit historické údaje na základě nové definice selhání podle těchto obecných pokynů, a to zejména v důsledku limitů významnosti pro úvěrové závazky po splatnosti v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013;
- b) posoudit významnost dopadu nové definice selhání podle těchto obecných pokynů na všechny rizikové parametry a kapitálové požadavky a ve srovnání s předchozí definicí, je-li to relevantní, po příslušných úpravách historických údajů;
- c) zajistit, aby jejich ratingové systémy byly o konzervativnější a aby zohledňovaly možná zkrácení odhadů rizika v důsledku nejednotné definice selhání v historických údajích používaných při modelování.

12. Změny uvedené v odstavci 11, které se vztahují na ratingové systémy při použití těchto obecných pokynů, musí být ověřené prostřednictvím funkce interní validace a klasifikované podle nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 529/2014 a v závislosti na této klasifikaci oznámené dotčenému příslušnému orgánu nebo být dotčeným příslušným orgánem schváleny.

13. Instituce, které používají přístup IRB a které musí od příslušných orgánů získat předchozí svolení podle článku 143 nařízení (EU) č. 575/2013 a nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 529/2014, by se ve snaze zapracovat tyto obecné pokyny ve lhůtě uvedené v odstavci 10 měly s příslušnými orgány dohodnout na konečné lhůtě pro předložení žádosti o schválení změn v definici selhání.

---

² Úř. věst. L 148, 20.5.2014, s. 36.

14. Poté, co instituce používající přístup IRB začnou shromažďovat údaje na základě nové definice selhání v souladu s těmito obecnými pokyny, měly by během pravidelné revize odhadů rizika podle čl. 179 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 rozšířit nebo v odůvodněných případech posunout časový interval historických údajů používaný ke kvantifikaci rizika tak, aby zahrnoval i nové údaje. Dokud nenastane vhodná doba pro jednotnou definici selhání, tyto instituce používající přístup IRB by měly během pravidelných revizí odhadů rizikových parametrů posoudit přiměřenost konzervativního přístupu zmíněného v odst. 11 písm. b).

Zrušení

15. Oddíly 3.3.2.1 a 3.4.4 obecných pokynů Evropského výboru orgánů bankovního dohledu (CEBS) k zavádění, validaci a posuzování pokročilých přístupů k měření (AMA) a přístupů založených na interním ratingu (IRB) (GL10) zveřejněných dne 4. dubna 2006 se zrušují s účinkem ode dne 1. ledna 2021.

4. Kritérium týkající se platby po splatnosti při identifikaci selhání

Určování počtu dní po splatnosti

16. Pro účely použití čl. 178 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měly považovat jakoukoli částku jistiny, úroků nebo poplatků, která nebude k datu splatnosti uhrazena, za úvěrový závazek po splatnosti. Jestliže dojde ke změnám splátkového kalendáře úvěrových závazků podle čl. 178 odst. 2 písm. e) nařízení (EU) č. 575/2013, mělo by se v zásadách dotčené instituce uvést, že by počítání dnů po splatnosti mělo vycházet z upraveného splátkového kalendáře.
17. Jestliže podmínky úvěru dlužníkovi výslovně umožňují za určitých podmínek změnit splátkový kalendář či pozastavit nebo odložit platby a dlužník jedná v souladu s právy udělenými ve smlouvě, neměly by být změněné, pozastavené nebo odložené splátky považovány za platby po splatnosti a při počítání dnů po splatnosti by se mělo vycházet z nového splátkového kalendáře, jakmile bude stanoven. Pokud však dlužník změní splátkový kalendář či pozastaví nebo odloží platby, instituce by měly analyzovat důvody takové změny a vyhodnotit možné indikace pravděpodobnosti nesplácení v souladu s čl. 178 odst. 1 a 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a oddílem 5 těchto obecných pokynů.
18. Je-li splácení závazku pozastaveno na základě zákona, který to umožňuje, nebo jiných právních omezení, mělo by být během tohoto období rovněž pozastaveno počítání dnů po splatnosti. V těchto případech by však instituce měly analyzovat, je-li to možné, důvody pro uplatnění této možnosti pozastavit platby a vyhodnotit možné indikace pravděpodobnosti

nesplácení v souladu s čl. 178 odst. 1 a 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a oddílem 5 těchto obecných pokynů.

19. Je-li splácení závazku předmětem sporu mezi dlužníkem a institucí, lze počítání dnů po splatnosti pozastavit až do vyřešení sporu, pokud je splněna alespoň jedna z těchto podmínek:
  - a) spor mezi dlužníkem a institucí ohledně existence nebo výše úvěrového závazku byl předložen k soudu nebo jinému formálnímu řízení vedenému specializovaným externím orgánem a výsledkem je závazné rozhodnutí v souladu s platným právním rámcem v příslušné jurisdikci;
  - b) v konkrétním případě pronájmu byla instituci podána formální stížnost ohledně předmětu smlouvy a opodstatněnost stížnosti byla potvrzena nezávislým interním auditem, interní validací nebo jiným srovnatelným nezávislým kontrolním útvarem.
20. Jestliže dojde ke změně dlužníka v důsledku fúze či akvizice dlužníka nebo jiné podobné transakce, dny po splatnosti by se měly počítat od okamžiku, kdy jiné osobě nebo subjektu vznikne povinnost závazek uhradit. Změna jména dlužníka oproti tomu nemá na určování počtu dnů po splatnosti vliv.
21. Určení celkové výše všech částek po splatnosti, které má dlužník uhradit a které se vztahují k úvěrovému závazku dlužníka vůči instituci, mateřské společnosti nebo některé z jejích dceřiných společností, kterou musí instituce vypočítat pro účely porovnání limitu významnosti stanoveného příslušným orgánem v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013, by mělo být prováděno tak často, aby bylo možné včas identifikovat případné selhání. Instituce by měly zajistit, aby informace o počtu dní po splatnosti a selhání byly aktuální, pokud se používají při rozhodování, interním řízení rizik, interním nebo externím vykazování a v rámci procesů souvisejících s výpočtem kapitálových požadavků. Jestliže instituce určují počet dnů po splatnosti méně často než každý den, měly by zajistit, aby jako datum selhání byl stanoven den, kdy ve skutečnosti došlo ke splnění kritéria týkajícího se platby po splatnosti.
22. Zařazení dlužníka do kategorie dlužníků, u nichž došlo k selhání, by nemělo podléhat žádnému dalšímu odbornému posouzení. Jakmile dlužník splní kritérium týkající se platby po splatnosti, veškeré expozice vůči němu se považují za expozice, u nichž došlo k selhání, a to s výjimkou případů, kdy je splněna některá z těchto podmínek:
  - a) expozice jsou způsobilé k zařazení do kategorie retailových expozic a instituce používá definici selhání na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů;
  - b) v souladu s odstavcem 23 nastane „situace, kdy je platba technicky po splatnosti“.

Situace, kdy je platba technicky po splatnosti

23. Za situaci, kdy je platba technicky po splatnosti, by se měl považovat pouze některý z těchto případů:

- a) pokud instituce zjistí, že selhání bylo důsledkem chyby v údajích nebo systémové chyby instituce, včetně lidské chyby ve standardizovaných postupech, avšak s výjimkou špatných rozhodnutí o poskytnutí úvěru;
- b) pokud instituce zjistí, že selhání bylo důsledkem neprovedení či chybného nebo opožděného provedení platební transakce zadané dlužníkem, nebo pokud existuje důkaz, že platba byla neúspěšná kvůli selhání platebního systému;
- c) pokud vzhledem k povaze transakce vznikne časová prodleva mezi přijetím platby institucí a připsáním této platby na příslušný účet tak, že platba byla provedena před uplynutím lhůty 90 dnů a k připsání na účet klienta došlo po uplynutí splatnosti v délce 90 dnů;
- d) ve specifickém případě faktoringu, kdy jsou pohledávky nabyté za úplatu vykázané v rozvaze instituce a kdy došlo k překročení limitu významnosti stanoveného příslušným orgánem v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013, avšak žádná z pohledávek za dlužníkem není po splatnosti déle než 30 dní.

24. Situace, kdy je platba technicky po splatnosti, by neměly být považovány za selhání podle článku 178 nařízení (EU) č. 575/2013. Instituce by měly veškeré zjištěné chyby, které vedly k situaci, kdy je platba technicky po splatnosti, napravit co nejdříve.

V případě institucí, které používají přístup IRB, by při odhadování rizikových parametrů měly být situace, kdy je platba technicky po splatnosti, vyjmuty z referenční datové množiny expozičních, u nichž došlo k selhání.

Expozice vůči ústředním vládám, místním úřadům a subjektům veřejného sektoru

25. Instituce mohou u expozičních vůči ústředním vládám, místním úřadům a subjektům veřejného sektoru použít zvláštní postup, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) smlouva se týká dodávky zboží nebo služeb, přičemž administrativní postupy vyžadují určité kontroly týkající se plnění smlouvy před provedením úhrady; to platí zejména pro faktoringové expozice nebo podobné druhy ujednání, nikoli však pro nástroje, jako jsou dluhopisy;
- b) kromě prodlení se splácením neexistují žádné jiné indikace pravděpodobnosti nesplácení v souladu s čl. 178 odst. 1 písm. a) a čl. 178 odst. 3 nařízení (EU)

č. 575/2013 a těchto obecných pokynů, finanční situace dlužníka je dobrá a neexistují žádné důvodné obavy, že závazek nebude splacen v plné výši, včetně případných úroků z prodlení;

c) závazek není po splatnosti déle než 180 dní.

26. Instituce, které se rozhodnou uplatnit zvláštní postup uvedený v odstavci 25, by měly uplatňovat všechny tyto zásady:

a) uvedené expozice by neměly být zahrnuty do výpočtu limitu významnosti pro jiné expozice vůči dotčenému dlužníkovi;

b) uvedené expozice by neměly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání, ve smyslu článku 178 nařízení (EU) č. 575/2013;

c) uvedené expozice by měly být jasně zaznamenány jako expozice, u nichž je uplatňován zvláštní postup.

Zvláštní ustanovení vztahující se na faktoring a pohledávky nabyté za úplatu

27. V případě faktoringu, kdy postoupené pohledávky nejsou vykázány v rozvaze faktoringové společnosti a faktoringová společnost nese odpovědnost přímo vůči klientovi až do určité sjednané procentuální výše, by se dny po splatnosti měly začít počítat od okamžiku, kdy faktoringový účet je v debetu, tj. od okamžiku, kdy jsou zálohy vyplacené za pohledávky vyšší než procentuální výše dohodnutá mezi faktoringovou společností a klientem. Při určování položek klienta faktoringové společnosti, které jsou po splatnosti, by instituce měly provést oba tyto kroky:

a) porovnat celkovou výši debetu faktoringového účtu a všechny ostatní závazky klienta po splatnosti vykázané v rozvaze faktoringové společnosti s absolutní složkou limitu významnosti stanoveného příslušným orgánem v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013;

b) porovnat vztah mezi částkou popsanou v písmenu a) a celkovou současnou hodnotou faktoringového účtu, tj. hodnotou záloh zaplacených za pohledávky a všech ostatních rozvahových expozic souvisejících s úvěrovými závazky klienta, s relativní složkou limitu významnosti stanoveného příslušným orgánem v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013.

28. V případě faktoringu, v rámci kterého jsou pohledávky nabyté za úplatu vykázány v rozvaze faktoringové společnosti a faktoringová společnost má expozice vůči dlužníkům klienta, by se dny po splatnosti měly začít počítat od okamžiku, kdy nabude splatnosti platba za jednu pohledávku. V této situaci může být v případě institucí, které používají přístup IRB, na základě

skutečnosti, že postoupené pohledávky jsou pohledávky nabyté za úplatu a splňují požadavky uvedené v čl. 154 odst. 5 nařízení (EU) č. 575/2013, nebo v případě pohledávek za společnostmi nabytých za úplatu požadavky uvedené v čl. 153 odst. 6 nařízení (EU) č. 575/2013, použita definice selhání stejně jako u retailových expozic v souladu s oddílem 9 těchto obecných pokynů.

29. Jestliže instituce u pohledávek nabytých za úplatu zjistí události související s rizikem rozmělnění ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 53 nařízení (EU) č. 575/2013, tyto události by neměly být považovány za události vedoucí k selhání dlužníka. Jestliže výše pohledávky byla snížena v důsledku událostí souvisejících s rizikem rozmělnění, jako jsou srážky, odpočty, započtení nebo dobropisy vystavené prodávajícím, měla by být do výpočtu dní po splatnosti zahrnuta snížená výše pohledávky. Pokud vznikl spor mezi dlužníkem a prodávajícím a tato událost je považována za událost související s rizikem rozmělnění, počítání dnů po splatnosti by mělo být pozastaveno až do vyřešení sporu.
30. Události považované za události související s rizikem rozmělnění, a tudíž nezohledňované při identifikaci selhání, by měly být zahrnuty do výpočtu kapitálových požadavků nebo vnitřně stanoveného kapitálu na pokrytí rizika rozmělnění. Jestliže instituce evidují výrazný počet událostí souvisejících s rizikem rozmělnění, měly by provést analýzu příčin těchto událostí a tyto příčiny zdokumentovat a vyhodnotit možné indikace pravděpodobnosti nesplácení v souladu s čl. 178 odst. 1 a 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a oddílu 5 těchto obecných pokynů.
31. Pokud dlužník nebyl dostatečně informován o postoupení pohledávky klientem faktoringové společnosti a instituce má důkaz, že platba klientovi za pohledávku byla provedena, instituce by neměla pohledávku považovat za pohledávku po splatnosti. Pokud byl dlužník dostatečně informován o postoupení pohledávky, ale přesto uhradil pohledávku klientovi, instituce by měla nadále počítat dny po splatnosti v souladu s podmínkami pohledávky.
32. Ve zvláštním případě utajených faktoringových dohod, kdy dlužníci nejsou o postoupení pohledávek informováni, avšak pohledávky nabyté za úplatu jsou vykázány v rozvaze faktoringové společnosti, by se dny po splatnosti měly začít počítat od okamžiku, kdy podle dohody s klientem měly být platby provedené dlužníky převedeny od klienta faktoringové společnosti.

Stanovení limitu významnosti

33. Příslušné orgány by měly orgán EBA informovat o úrovních limitů významnosti stanovených v jejich příslušné jurisdikci v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013. Poté, co vstoupí v platnost regulační technické normy vypracované v souladu s čl. 178 odst. 6 nařízení (EU) č. 575/2013, by příslušné orgány, které stanoví relativní složku limitu významnosti na jiné úrovni než na úrovni 1 % uvedené v regulačních technických normách, měly orgánu EBA předložit zdůvodnění této odlišné úrovně limitu.

34. InSTITUTE by měly použít limit významnosti u úvěrových závazků po splatnosti stanovený příslušnými orgány v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013. InSTITUTE mohou identifikovat selhání na základě nižšího limitu, pokud mohou prokázat, že tento nižší limit je relevantní indikací pravděpodobnosti nesplácení a že nevede k nadměrnému počtu selhání, která se vrátí zpět do stavu, kdy se nejedná o selhání, krátce poté, co jsou označeny za závazek v selhání, nebo ke snížení kapitálových požadavků. V tomto případě by inSTITUTE měly ve svých databázích zaznamenat informace o příslušných spouštěcích faktorech selhání jako doplňující definovanou indikaci pravděpodobnosti nesplácení.

5. Situace naznačující pravděpodobnost nesplácení

Neúročení závazku

35. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. a) nařízení (EU) č. 575/2013 by inSTITUTE měly přihlídnout k tomu, že dlužník pravděpodobně nebude splácet, pokud úroky související s úvěrovým závazkem již nejsou vykazovány ve výkazu zisků a ztrát dotčené inSTITUTE, neboť došlo ke zhoršení úvěrové kvality závazku.

Specifické úpravy o úvěrové riziko

36. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. b) nařízení (EU) č. 575/2013 by všechny následující specifické úpravy o úvěrové riziko měly být vyhodnoceny jako výsledek významného domnělého zhoršení úvěrové kvality úvěrového závazku, a tudíž by měly být považovány za indikaci pravděpodobnosti nesplácení:
- a) ztráty vykázané ve výsledovce u nástrojů oceňovaných reálnou hodnotou, které v příslušném účetním rámci představují zhoršení úvěrového rizika;
  - b) ztráty v důsledku současných nebo minulých událostí ovlivňujících významnou individuální expozici nebo expozice, které nejsou individuálně významné, ale které jsou individuálně nebo kolektivně posuzovány.
37. Specifické úpravy o úvěrové riziko pokrývající ztráty, u nichž minulá zkušenost upravená na základě aktuálních zjistitelných údajů naznačuje, že ke ztrátě došlo, ale inSTITUTE si dosud není vědoma toho, u které individuální expozice tyto ztráty vznikly („vzniklé, ale nevykázané ztráty“), by neměly být považovány za indikaci pravděpodobnosti nesplácení konkrétním dlužníkem.
38. Jestliže inSTITUTE považuje expozici za expozici se sníženou hodnotou, tato situace by měla být považována za další indikaci pravděpodobnosti nesplácení, a dlužník by tudíž měl být

považován za dlužníka, u něhož došlo k selhání, bez ohledu na to, zda jsou k této expozici přiřazeny specifické úpravy o úvěrové riziko. Jestliže jsou v souladu s platným účetním rámcem v případě vzniklých, ale nevykázaných ztrát expozice považovány za expozice se sníženou hodnotou, neměly by být tyto případy považovány za indikaci pravděpodobnosti nesplácení.

39. Jestliže instituce považuje expozici za expozici se sníženou hodnotou podle IFRS 9, tj. zařadí ji do 3. fáze vymezené ve standardu IFRS 9 Finanční nástroje vydaném Radou pro mezinárodní účetní standardy (IASB) v červenci 2014, tato expozice by měla být vyhodnocena jako expozice, u níž došlo k selhání, a to s výjimkou případů, kdy byla expozice považována za expozici se sníženou hodnotou kvůli prodlužení se splácením a zároveň byla splněna alespoň jedna z těchto podmínek:

- a) příslušné orgány nahradily lhůtu 90 dnů po splatnosti lhůtou 180 dnů po splatnosti v souladu s čl. 178 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 575/2013 a tato delší lhůta nebyla při určení snížení hodnoty úvěrového aktiva využita;
- b) nebyl překročen limit významnosti uvedený v čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013;
- c) expozice byla vyhodnocena tak, že se jedná o situaci, kdy je platba technicky po splatnosti v souladu s odstavcem 23;
- d) expozice splňuje podmínky uvedené v odstavci 25.

40. Jestliže instituce používá standard IFRS 9 i jiný účetní rámec, měla by se rozhodnout, zda klasifikuje expozice jako expozice, u nichž došlo k selhání podle odstavců 36 až 38 nebo podle odstavce 39. Po přijetí tohoto rozhodnutí by instituce měla zvolený přístup v průběhu času konzistentně uplatňovat.

Prodej úvěrového závazku

41. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měly přihlížet k povaze i významnosti ztráty související s prodejem úvěrového závazku v souladu s následujícími odstavci. Transakce tradiční sekuritizace s převodem významného rizika a veškeré prodeje úvěrových závazků uvnitř skupiny by měly být považovány za prodej úvěrových závazků.

42. Instituce by měly analyzovat důvody prodeje úvěrových závazků a důvody související vykázané ztráty. Jestliže důvody prodeje úvěrových závazků nesouvisely s úvěrovým rizikem, například v případě potřeby zvýšení likvidity instituce nebo při změně obchodní strategie, a instituce nepovažuje úvěrovou kvalitu těchto závazků za zhoršenou, ekonomická ztráta související s těmito závazky by měla být považována za nesouvisející s úvěrem. V takovém případě by prodej neměl být považován za indikaci selhání ani tehdy, pokud je ztráta významná, jestliže je patřičně doloženo odůvodnění, proč byla ztráta z prodeje vyhodnocena jako s úvěrem

nesouvisející. Instituce mohou ztrátu z prodeje úvěrových závazků považovat za nesouvisející s úvěrem zejména v případech, kdy aktiva, která jsou předmětem prodeje, jsou veřejně obchodována a oceňována reálnou hodnotou.

43. Pokud však ztráta z prodeje úvěrových závazků souvisí s úvěrovou kvalitou závazků samých, zejména pak v případě, kdy instituce prodá úvěrové závazky kvůli zhoršení jejich kvality, instituce by měla analyzovat významnost ekonomické ztráty a v případě, že je ekonomická ztráta významná, měla by být považována za indikaci selhání.
44. Instituce by měly stanovit limit, kdy je ekonomická ztráta související s úvěrem, konkrétně s prodejem úvěrových závazků, považována za významnou. Tento limit by se měl vypočítat podle následujícího vzorce a neměl by být vyšší než 5 %:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

kde:

L je ekonomická ztráta související s prodejem úvěrových závazků;

E je celková nesplacená částka závazků, které jsou předmětem prodeje, včetně úroků a poplatků;

P je cena sjednaná za prodané závazky.

45. Při posuzování významnosti celkové ekonomické ztráty související s prodejem úvěrových závazků by instituce měly vypočítat ekonomickou ztrátu a porovnat ji s limitem uvedeným v odstavci 44. Je-li ekonomická ztráta vyšší než tento limit, instituce by měly úvěrové závazky považovat za závazky, u nichž došlo k selhání.
46. K prodeji úvěrových závazků může dojít před selháním nebo po něm. U institucí, které používají přístup IRB, by se bez ohledu na to, kdy k prodeji dojde, v případě, že s prodejem byla spojena významná ekonomická ztráta související s úvěrem, informace o ztrátě měly patřičně zaznamenat a uložit pro účely odhadování rizikových parametrů.
47. Dojde-li k prodeji úvěrového závazku s významnou ekonomickou ztrátou související s úvěrem před identifikací selhání u této expozice, měl by být za okamžik, kdy došlo k selhání, považován okamžik, kdy došlo k prodeji. Dojde-li k částečnému prodeji celkových závazků dlužníka a při prodeji vznikne významná ekonomická ztráta související s úvěrem, všechny zbývající expozice vůči dotčenému dlužníkovi by měly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání, a to s výjimkou případů, kdy lze expozice klasifikovat jako retailové expozice a kdy instituce používá definici selhání na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů.
48. V případě prodeje portfolia expozic by se k jednotlivým úvěrovým závazkům v tomto portfoliu mělo přistupovat v souladu se způsobem stanovení ceny za toto portfolio. Jestliže byla cena za celkové portfolio stanovena s uvedením diskontu z určitých úvěrových závazků, měla by být individuálně pro každou expozici v portfoliu vyhodnocena významnost ekonomické ztráty

související s úvěrem. Jestliže však byla cena stanovena pouze na úrovni portfolia, významnost ekonomické ztráty související s úvěrem lze posoudit na úrovni portfolia a v tomto případě by při překročení limitu stanoveného v odstavci 44 všechny úvěrové závazky v tomto portfoliu měly být považovány za závazky, u nichž došlo k selhání v okamžiku prodeje.

Nucená restrukturalizace

49. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 by za nucenou restrukturalizaci měla být považována situace, kdy dlužníkovi, který má nebo v nejbližší době bude mít obtíže při plnění svých finančních závazků, byly poskytnuty úlevy v souladu s odstavci 163 až 167 a 172 až 174 přílohy V prováděcího nařízení Komise (EU) č. 680/2014 ze dne 16. dubna 2014³ ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/227⁴.
50. Pokud by podle čl. 178 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 měl být dlužník považován za dlužníka, u něhož došlo k selhání, jestliže nucená restrukturalizace při započtení expozic s úlevou pravděpodobně povede ke snížení (úlevě) finančního závazku, měl by být dlužník považován za dlužníka, u něhož došlo k selhání, pouze v případě, že příslušná opatření týkající se úlevy pravděpodobně povedou ke snížení finančního závazku.
51. Instituce by měly stanovit limit pro snížení finančního závazku, u něhož se má za to, že bylo způsobené významným prominutím nebo odkladem splátek jistiny, úroků nebo poplatků. Tento limit by se měl vypočítat podle následujícího vzorce a neměl by být vyšší než 1 %:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

kde:

DO je snížení finančního závazku;

NPV₀ je čistá současná hodnota budoucích peněžních toků (včetně nesplacených úroků a poplatků) u smluvních závazků před změnami smluvních podmínek, diskontovaná s použitím původní efektivní úrokové sazby zákazníka;

NPV₁ je čistá současná hodnota budoucích peněžních toků na základě nových podmínek, diskontovaná s použitím původní efektivní úrokové sazby zákazníka.

52. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce u každé nucené restrukturalizace měly vypočítat snížení finančního závazku a porovnat ho s limitem uvedeným v odstavci 51. Je-li snížení finančního závazku vyšší než tento limit, dotčené expozice by měly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání.

---

³ Úř. věst. L 191, 28.6.2014, s. 1.

⁴ Úř. věst. L 48, 20.2.2015, s. 1.

53. Pokud je však snížení finančního závazku nižší než stanovený limit a zejména v případě, kdy je čistá současná hodnota budoucích peněžních toků na základě nucené restrukturalizace vyšší než čistá současná hodnota budoucích peněžních toků před změnami podmínek, instituce by měly u takových expozic posoudit další možné indikace pravděpodobnosti nesplácení. Jestliže má instituce důvodné pochyby ohledně pravděpodobnosti včasného splacení závazku v plné výši za nových podmínek, měl by být dlužník považován za dlužníka, u něhož došlo k selhání. Pravděpodobnost nesplácení mohou naznačovat tyto situace:

- a) platba vysoké jednorázové částky plánovaná na konci splátkového kalendáře;
- b) nepravidelný splátkový kalendář, kdy jsou na začátku splátkového kalendáře naplánovány výrazně nižší platby;
- c) významná doba odkladu pro splátky na začátku splátkového kalendáře;
- d) expozice vůči dlužníkovi již více než jednou podléhaly nucené restrukturalizaci.

54. Jsou-li dlužníkovi, u něhož již došlo k selhání, poskytnuty úlevy, tento dlužník by měl být považován za dlužníka podléhajícího nucené restrukturalizaci. Veškeré expozice klasifikované jako nevýkonné expozice s úlevou podle přílohy V prováděcího nařízení Komise (EU) č. 680/2014 ze dne 16. dubna 2014 ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/227 by měly být klasifikovány jako expozice v selhání podléhající nucené restrukturalizaci.

55. Je-li změna splátkového kalendáře úvěrových závazků podle čl. 178 odst. 2 písm. e) nařízení (EU) č. 575/2013 důsledkem finančních obtíží dlužníka, instituce by měly rovněž posoudit, zda došlo k nucené restrukturalizaci a zda se nevyskytly indikace pravděpodobnosti nesplácení.

Úpadek

56. Pro účely pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. e) a f) nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měly ve svých interních zásadách jasně uvést, jaký druh opatření se považuje za požadavek nebo ochranu podobající se úpadku, a to s přihlédnutím ke všem příslušným právním rámcům a těmto typickým charakteristikám takové ochrany:

- a) systém ochrany se vztahuje na všechny věřitele nebo všechny věřitele nezajištěných pohledávek;
- b) podmínky systému ochrany jsou schváleny soudem nebo jiným příslušným veřejným orgánem;
- c) podmínky systému ochrany zahrnují dočasné pozastavení plateb nebo částečné splacení dluhu;
- d) opatření zahrnují určitý druh kontroly nad vedením společnosti a jejími aktivy;
- e) jestliže systém ochrany selže, společnost pravděpodobně vstoupí do likvidace.

57. Instituce by měly za požadavek nebo ochranu podobající se úpadku považovat veškerá řízení uvedená v příloze A nařízení (EU) 2015/848⁵.

Další indikace pravděpodobnosti nesplácení

58. Kromě situací uvedených v čl. 178 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měly ve svých interních zásadách a postupech stanovit jiné další indikace pravděpodobnosti nesplácení ze strany dlužníka. Tyto další indikace by měly být vymezeny na základě druhu expozic ve smyslu čl. 142 odst. 1 bodu 2 nařízení (EU) č. 575/2013 s přihlédnutím k jejich specifičnosti a měly by být stanoveny pro všechny linie podnikání, právní subjekty nebo zeměpisné oblasti. Výskyt další indikace pravděpodobnosti nesplácení by měl vést buď k automatickému zařazení mezi expozice, u nichž došlo k selhání, nebo k posouzení jednotlivých případů, přičemž se může jednat o indikace založené na interních nebo externích informacích.

59. Instituce by na základě interních informací mohly zvážit tyto možné indikace pravděpodobnosti nesplácení:

- a) zdroje pravidelného příjmu dlužníka, které mu umožňují splácet splátky, již nejsou k dispozici;
- b) existují odůvodněné obavy týkající se budoucí schopnosti dlužníka vytvářet stabilní a dostatečné peněžní toky;
- c) celková výše páky dlužníka se výrazně zvýšila nebo lze takové změny páky důvodně očekávat;
- d) dlužník porušil podmínky úvěrové smlouvy;
- e) instituce požádala o kolaterál, včetně záruky;
- f) v případě expozic vůči fyzické osobě: selhání společnosti v úplném vlastnictví jedné fyzické osoby, pokud tato osoba poskytla instituci osobní záruku za všechny závazky společnosti;
- g) v případě retailových expozic, kdy se definice selhání použije na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů, skutečnost, že došlo k selhání významné části celkového závazku dlužníka;
- h) vykazování expozice jako nevykonné podle přílohy V prováděcího nařízení Komise (EU) č. 680/2014 ze dne 16. dubna 2014 ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/227, a to s výjimkou případů, kdy příslušné orgány nahradily lhůtu 90 dnů po

---

⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. L 141, 5.6.2015, s. 19).

splatnosti lhůtou 180 dnů po splatnosti v souladu s čl. 178 odst. 1 písm. b) nařízení EU (č.) 575/2013.

60. Instituce by rovněž měly přihlížet k informacím dostupným v externích databázích, včetně registrů úvěrů, k makroekonomickým ukazatelům a veřejným zdrojům informací, včetně článků v tisku a zpráv finančních analytiků. Instituce by na základě externích informací mohly zvážit tyto situace naznačující pravděpodobnost nesplácení:
- a) v příslušném registru úvěrů byla zaznamenána významná prodlení s platbami jiným věřitelům;
  - b) krize odvětví, ve kterém protistrana působí, ve spojení se slabým postavením dotčené protistrany v tomto odvětví;
  - c) zánik aktivního trhu pro finanční aktivum kvůli finančním obtížím dlužníka;
  - d) instituce má informace, že třetí strana, zejména jiná instituce, podala návrh na vyhlášení úpadku nebo podobnou ochranu dlužníka.
61. Při stanovování kritérií pravděpodobnosti nesplácení by instituce měly zohlednit vztahy v ekonomicky spjaté skupině klientů ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 39 nařízení (EU) č. 575/2013. Instituce by ve svých interních zásadách měly zejména vymezení, kdy selhání jednoho dlužníka v ekonomicky spjaté skupině klientů má dominový efekt na jiné subjekty v dané skupině. Toto vymezení by mělo být v souladu s příslušnými zásadami pro zařazení expozic vůči jednotlivému dlužníkovi do určitého ratingového stupně dlužníka a ekonomicky spjaté skupiny klientů podle čl. 172 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013. Jestliže tato kritéria nebyla pro nestandardní situaci stanovena, pak by v případě selhání dlužníka, který je součástí ekonomicky spjaté skupiny klientů, měly instituce posoudit potenciální pravděpodobnost nesplácení jednotlivě u všech ostatních subjektů v této ekonomicky spjaté skupině klientů.
62. Pokud instituce zakoupila nebo získala finanční aktivum s významnou srážkou, instituce by měly posoudit, zda srážka odráží zhoršenou úvěrovou kvalitu dlužníka a zda existují situace, které v souladu s těmito obecnými pokyny naznačují selhání. Posouzení pravděpodobnosti nesplácení by se mělo vztahovat k celkové částce, kterou dlužník dluží, bez ohledu na cenu, kterou instituce za toto aktivum zaplatila. Toto posouzení může vycházet z hloubkové kontroly provedené před zakoupením aktiva nebo z analýzy uskutečněné z účetních důvodů s cílem určit, zda se jedná o aktivum se sníženou hodnotou.
63. Instituce by měly mít odpovídající zásady a postupy umožňující identifikovat úvěrové podvody. Obvykle platí, že když je úvěrový podvod zjištěn, expozice je již na základě významného prodlení s placením považována za expozici, u níž došlo k selhání. Je-li však úvěrový podvod zjištěn před konstatováním selhání, mělo by se to považovat za další indikaci pravděpodobnosti nesplácení.

Řídící a kontrolní postupy v souvislosti s pravděpodobností nesplácení

64. Instituce by měly zavést zásady pro definici selhání zajišťující její konzistentní a účinné uplatňování, a zejména by měly mít jasné zásady a postupy ohledně použití kritérií pravděpodobnosti nesplácení stanovených v čl. 178 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a všech dalších situací naznačujících pravděpodobnost nesplácení, které instituce stanoví, vztahujících se na všechny druhy expozic ve smyslu čl. 142 odst. 1 bodu 2 nařízení (EU) č. 575/2013, všechny linie podnikání, právní subjekty a zeměpisné oblasti.
65. Pokud jde o situace naznačující pravděpodobnost nesplácení, instituce by měly stanovit vhodné způsoby jejich identifikace, včetně zdrojů informací a četnosti sledování. Zdroje informací by měly být interní i externí, zejména pak příslušné externí databáze a registry.

6. Použití definice selhání v případě externích údajů

---

66. Instituce, které uplatňují přístup IRB a používají externí údaje k odhadování rizikových parametrů v souladu s čl. 178 odst. 4 nařízení (EU) č. 575/2013, by měly uplatňovat požadavky uvedené v tomto oddíle.
67. Pro účely čl. 178 odst. 4 nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měly učinit všechny tyto kroky:
- a) ověřit, zda je definice selhání použita v případě externích údajů v souladu s článkem 178 nařízení (EU) č. 575/2013;
  - b) ověřit, zda je definice selhání použita v případě externích údajů v souladu s definicí selhání uplatňovanou institucí u příslušného portfolia expozic, a to zejména včetně: určování a počtu dnů po splatnosti, kdy dojde k selhání, struktury a výše limitu významnosti pro úvěrové závazky po splatnosti, definice nucené restrukturalizace, která vede k selhání, druhu a míry specifických úprav o úvěrové riziko, které vedou k selhání, a kritérií pro zařazení zpět do kategorie expozic, které nejsou v selhání;
  - c) zdokumentovat zdroje externích údajů, definici selhání používanou v případě externích údajů, provedenou analýzu a všechny zjištěné rozdíly.
68. U každého rozdílu zjištěného v definici selhání v důsledku posouzení podle odstavce 67 by instituce měly učinit všechny tyto kroky:
- a) posoudit, zda by úprava interní definice selhání vedla ke zvýšení nebo snížení poměru selhání nebo zda to není možné určit;

- b) buď provést odpovídající úpravu externích údajů, nebo prokázat, že rozdíl je z hlediska dopadu na všechny rizikové parametry a kapitálové požadavky zanedbatelný.
69. Pokud jde o celkový rozdíl zjištěný v definici selhání na základě posouzení podle odstavce 67 a s přihlédnutím k úpravám provedeným podle odst. 68 písm. b), instituce by měly být schopny příslušným orgánům prokázat, že bylo dosaženo obecné shody s interní definicí selhání, a to včetně srovnání poměru selhání na základě interních údajů u příslušných druhů expozic s externími údaji, je-li takové srovnání možné.
70. Jestliže jsou na základě posouzení podle odstavce 67 zjištěny rozdíly v definici selhání, které jsou při dodržení postupu podle odstavce 68 považovány za zanedbatelné, ale není možné je odstranit úpravou externích údajů, musí být instituce při odhadování rizikových parametrů přiměřeně konzervativní v souladu s čl. 179 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) č. 575/2013. V takovém případě by instituce měly zajistit, aby tento konzervativní přístup odpovídal významnosti zbývajících rozdílů v definici selhání a jejich možnému dopadu na všechny rizikové parametry.

7. Kritéria pro zařazení zpět do kategorie, která není v selhání

Minimální podmínky pro zařazení zpět stavu, kdy expozice není v selhání

71. Při uplatňování čl. 178 odst. 5 nařízení (EU) č. 575/2013, s výjimkou situací uvedených v odstavci 72, by instituce měly učinit všechny tyto kroky:
- a) přihlédnout k tomu, že již nejsou splněny žádné spouštěcí faktory selhání u expozice, u které dříve došlo k selhání, přičemž uplynuly nejméně 3 měsíce od okamžiku, kdy podmínky uvedené v čl. 178 odst. 1 písm. b) a v čl. 178 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 přestaly být splněny;
  - b) zohlednit chování dlužníka během období uvedeného v písmenu a);
  - c) zohlednit finanční situaci dlužníka během období uvedeného v písmenu a);
  - d) po uplynutí lhůty uvedené v písmenu a) posoudit situaci a v případě, že instituce zjistí, že dlužník je i nadále pravděpodobně neschopen splácet svoje závazky v plné výši, aniž by se přistoupilo k realizaci zajištění, by dotčené expozice měly být nadále klasifikovány jako expozice, u nichž došlo k selhání, a to až do doby, kdy bude instituce přesvědčena o tom, že zlepšení kvality úvěru je skutečné a trvalé;

- e) podmínky uvedené v písmenech a) až d) by měly být splněny i v souvislosti s novými expozicemi vůči dotčenému dlužníkovi, zejména pak v případě, že dřívější expozice vůči tomuto dlužníkovi, u nichž došlo k selhání, byly prodány nebo odepsány.

Instituce mohou lhůtu uvedenou v písmenu a) použít u všech expozic nebo uplatnit různé lhůty pro různé druhy expozic.

72. Při uplatnění čl. 178 odst. 5 nařízení (EU) č. 575/2013 a v případě, že u expozice, u níž došlo k selhání, proběhla nucená restrukturalizace podle odstavce 49 těchto obecných pokynů, a to bez ohledu na to, zda tato restrukturalizace byla provedena před identifikací selhání nebo poté, by instituce měly přihlídnout k tomu, že již nejsou splněny žádné spouštěcí faktory selhání u expozice, u níž dříve došlo k selhání, přičemž uplynul nejméně 1 rok od okamžiku, kdy nastala ta z následujících událostí, k níž došlo nejpozději:

- a) okamžik prodloužení restrukturalizačních opatření;
- b) okamžik, kdy expozice byla klasifikována jako expozice, u které došlo k selhání;
- c) konec doby odkladu uvedený v podmínkách restrukturalizace.

73. Instituce by měly expozici zařadit do kategorie expozic, které nejsou v selhání, po uplynutí nejméně roční lhůty uvedené v předchozím odstavci, jestliže jsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) během uvedené doby dlužník provedl významnou platbu, přičemž za významnou platbu provedenou dlužníkem lze považovat situaci, kdy dlužník prostřednictvím běžných splátek provedl v souladu s podmínkami restrukturalizace platbu v celkové výši odpovídající částce, která předtím byla po splatnosti (pokud takové částky po splatnosti existovaly) nebo která byla odepsaná (pokud takové částky po splatnosti neexistovaly) na základě restrukturalizačních opatření;
- b) během uvedené doby byly platby prováděny pravidelně podle splátkového kalendáře platného na základě podmínek restrukturalizace;
- c) podle splátkového kalendáře platného na základě podmínek restrukturalizace neexistují žádné úvěrové závazky po splatnosti;
- d) neexistují žádné situace naznačující pravděpodobnost nesplácení uvedené v čl. 178 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 ani žádné jiné situace naznačující pravděpodobnost nesplácení stanovené institucí;
- e) instituce ani jinak nepovažuje za pravděpodobné, že dlužník nebude schopen splácet svoje úvěrové závazky v plné výši v souladu se splátkovým kalendářem na základě podmínek restrukturalizace, aniž by se přistoupilo k realizaci zajištění. Při tomto posouzení by instituce měly věnovat pozornost zejména situacím, kdy je na konci

splátkového kalendáře plánována platba vysoké jednorázové částky nebo platby výrazně vyšších částek;

- f) podmínky uvedené v písmenech a) až e) by měly být rovněž splněny v souvislosti s novými expozicemi vůči dotčenému dlužníkovi, a to zejména v případech, kdy dřívější expozice vůči tomuto dlužníkovi, u nichž došlo k selhání a které podléhaly nucené restrukturalizaci, byly prodány nebo odepsány.

74. Jestliže v důsledku události, jako je fúze nebo akvizice dlužníka nebo jiná podobná transakce, dojde ke změně dlužníka, instituce by neměla uplatňovat odst. 73 písm. a). Dojde-li však ke změně jména dlužníka, instituce by uvedený odstavec měly uplatnit.

Sledování účinnosti stanovených zásad

75. Při uplatňování čl. 178 odst. 5 nařízení (EU) č. 575/2013 by instituce měla vymezit jasná kritéria a zásady stanovující, kdy lze dlužníka zařadit zpět do kategorie dlužníků, u nichž nedošlo k selhání. Konkrétněji by měla definovat oba tyto faktory:

- a) kdy lze zlepšení finanční situace dlužníka považovat za dostatečné k tomu, aby mu umožnilo včasné splacení úvěrového závazku v plné výši;
- b) kdy je splacení skutečně pravděpodobné, a to i v případě, že se zlepšila finanční situace dlužníka podle písmene a).

76. Instituce by měly pravidelně sledovat účinnost svých zásad uvedených v odstavci 75, zejména by měly sledovat a analyzovat:

- a) změny statusu dlužníků nebo úvěrových příslibů;
- b) dopad přijatých zásad na poměr napravených aktiv v selhání;
- c) dopad přijatých zásad na vícenásobná selhání.

77. Předpokládá se, že instituce bude mít omezený počet dlužníků, u nichž dojde k selhání krátce poté, co budou znovu zařazeni do kategorie dlužníků, kteří nejsou v selhání. V případě velkého počtu vícenásobných selhání by instituce měla provést revizi svých zásad zaměřenou na změnu klasifikace expozic.

78. K analýze změn ve statusu dlužníků nebo úvěrových příslibů by se mělo přihlížet zejména při stanovování lhůt uvedených v odstavcích 71 a 72. Instituce mohou stanovit delší lhůty u expozic, které byly v předchozích 24 měsících zařazeny do kategorie expozic, u nichž došlo k selhání.

8. Konzistentní používání definice selhání

Přehled

79. Instituce by měly přijmout odpovídající mechanismy a postupy, kterými zajistí, aby definice selhání byla zaváděna a používána správně, přičemž by především měly zajistit, aby:

- a) selhání jednoho dlužníka bylo identifikováno konzistentně v celé instituci v souvislosti se všemi expozicemi vůči dotčenému dlužníkovi ve všech příslušných informačních systémech, a to i ve všech právních subjektech v rámci skupiny a ve všech zeměpisných oblastech v souladu s odstavci 80 až 82 nebo v případě retailových expozic v souladu s odstavci 92 až 94;
- b) platila jedna z těchto podmínek:
  - i. instituce, mateřská společnost či kterákoli její dceřiná společnost konzistentně používá stejnou definici selhání a stejná definice selhání se používá u všech druhů expozic;
  - ii. jsou-li ve skupině nebo u různých druhů expozic používány různé definice selhání, je v souladu s odstavci 83 až 85 jasně stanovena oblast působnosti jednotlivých definic selhání.

Konzistentní identifikace selhání jednoho dlužníka

80. Pro účely odst. 79 písm. a) by instituce měly zavést odpovídající postupy a mechanismy, kterými zajistí, aby selhání jednoho dlužníka bylo identifikováno konzistentně v celé instituci v souvislosti se všemi expozicemi vůči dotčenému dlužníkovi ve všech příslušných informačních systémech, a to i ve všech právních subjektech v rámci skupiny a ve všech zeměpisných oblastech, ve kterých instituce působí jinak než prostřednictvím právního subjektu.

81. Jestliže je výměna údajů o klientech mezi různými právními subjekty v rámci instituce, mateřské společnosti nebo některé z jejích dceřiných společností zakázána právními předpisy o ochraně spotřebitele, bankovním tajemstvím nebo jinými právními předpisy, což způsobuje nejednotnost při identifikaci selhání dlužníka, instituce by měly o těchto právních překážkách informovat příslušné orgány a v případě, že používají přístup IRB, by měly rovněž provést odhad významnosti nejednotné identifikace selhání dlužníka a možný dopad na odhady rizikových parametrů.

82. Jestliže je identifikace selhání dlužníka způsobem, který je v celé instituci, mateřské společnosti nebo některé z jejích dceřiných společností zcela konzistentní, nepřiměřeně náročná a vyžaduje vytvoření centrální databáze všech klientů nebo zavedení jiných mechanismů či postupů umožňujících ověřit status jednotlivých klientů ve všech subjektech ve skupině, instituce nemusí tyto mechanismy nebo postupy uplatňovat, pokud mohou prokázat, že dopad nedodržení této podmínky je nevýznamný, neboť příslušné subjekty ve skupině nemají žádné společné klienty nebo mají jen velmi omezený počet společných klientů a expozice vůči těmto klientům je nevýznamná.

Konzistentní používání definice selhání u různých druhů expozic

83. Pro účely odst. 79 písm. b) by instituce, mateřská společnost nebo kterákoli z jejích dceřiných společností měly používat stejnou definici selhání u jednoho druhu expozic ve smyslu čl. 142 odst. 1 bodu 2 nařízení (EU) č. 575/2013. Mohou používat různé definice selhání pro různé druhy expozic, a to i pro určité právní subjekty nebo v souvislosti s přítomností v zeměpisných oblastech, ve kterých nepůsobí prostřednictvím právního subjektu, jestliže je takové použití různých definic selhání odůvodněno používáním výrazně odlišných interních postupů řízení rizik nebo odlišnými právními požadavky uplatňovanými v různých jurisdikcích, a to zejména z těchto důvodů:

- a) odlišné limity významnosti stanovené příslušnými orgány v jejich jurisdikci v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013;
- b) používání lhůty 180 dnů místo 90 dnů po splatnosti u určitých druhů expozic, u kterých je v některých jurisdikcích uplatňován přístup IRB podle čl. 178 odst. 1 písm. b) nařízení (EU) č. 575/2013;
- c) vymezení dalších situací naznačujících pravděpodobnost nesplácení pro určité právní subjekty, zeměpisné oblasti nebo druhy expozic.

84. Pro účely odst. 79 písm. b) bodu ii) a při používání odlišných definic selhání pro různé druhy expozic podle odstavce 83 by interní postupy institucí týkající se definice selhání měly zajistit splnění obou těchto podmínek:

- a) oblast působnosti jednotlivých definic je jasně stanovena;
- b) definice selhání pro určitý druh expozic, právní subjekt nebo zeměpisnou oblast je používána konzistentně u všech expozic, na které se jednotlivé příslušné definice selhání vztahují.

85. U institucí používajících přístup IRB se musí používání různých definic selhání patřičně odrazit při odhadování rizikových parametrů v případě ratingových systémů, do jejichž oblasti působnosti různé definice selhání spadají.

9. Použití definice selhání u retailových expozic

Úroveň použití definice selhání u retailových expozic

86. Podle čl. 178 odst. 1 druhého pododstavce nařízení (EU) č. 575/2013 mohou instituce v případě retailových expozic uplatnit definici selhání spíše na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů než v souvislosti s celkovými závazky dlužníka. Proto zejména instituce, které používají přístup IRB, mohou používat u retailových expozic ve smyslu čl. 147 odst. 5 nařízení (EU) č. 575/2013 definici selhání na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů. Instituce, které uplatňují standardizovaný přístup, však mohou použít definici selhání na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů u všech expozic, které splňují kritéria uvedená v článku 123 nařízení (EU) č. 575/2013, a to i v případě, že některé z těchto expozic byly při stanovování rizikové váhy zařazeny do jiné kategorie expozic, např. do kategorie expozic zajištěných nemovitostmi.
87. Instituce by měly zvolit použití definice selhání na úrovni dlužníka nebo úvěrového příslibu u všech retailových expozic s ohledem na interní postupy řízení rizik.
88. Instituce mohou používat definici selhání u některých druhů retailových expozic na úrovni dlužníka a u jiných na úrovni úvěrového příslibu, je-li to odůvodněno interními postupy řízení rizik, například kvůli odlišnému obchodnímu modelu dceřiné společnosti, a v případě, že existují důkazy, že počet situací, kdy se na stejné klienty vztahují na různých úrovních použití různé definice selhání, je omezen na nejnutnější minimum.
89. Jestliže se instituce rozhodnou uplatnit různé úrovně použití definice selhání pro různé druhy retailových expozic podle odstavce 88, měly by zajistit, aby oblast působnosti jednotlivých definic selhání byla jasně stanovena a aby tyto definice byly v příslušném časovém období u jednotlivých druhů retailových expozic používány konzistentně. U institucí, které používají přístup IRB, by se měla při odhadování rizik patřičně odrazit definice selhání používaná pro jednotlivé druhy expozic.
90. Jestliže instituce u určitých retailových portfolií používají různé úrovně použití definice selhání, přístup uplatňovaný u společných klientů různých portfolií by měl být stanoven v interních zásadách a postupech těchto institucí. Jestliže expozice, ke které se vztahuje definice selhání na úrovni dlužníka, splňuje podmínky stanovené v čl. 178 odst. 1 písm. a) a/nebo b) nařízení (EU) č. 575/2013, za expozice, u nichž došlo k selhání, by měly být považovány všechny expozice vůči tomuto dlužníkovi, a to včetně expozic, pro které platí definice selhání používaná na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů. Jestliže expozice, pro kterou platí definice selhání na úrovni jednotlivého úvěrového příslibu, splňuje uvedené podmínky, ostatní expozice vůči dotčenému dlužníkovi by neměly být automaticky zařazeny do kategorie expozic, u nichž došlo k selhání. Instituce však mohou tyto ostatní expozice

zařadit do kategorie expozic, u nichž došlo k selhání, na základě jiných faktorů souvisejících s pravděpodobností nesplácení blíže popsanych v odstavcích 92 až 94.

91. Stejně pravidlo by mělo platit pro dlužníky při uplatňování standardizovaného přístupu, jestliže některé expozice vůči dlužníkovi splňují požadavky článku 123 nařízení (EU) č. 575/2013, zatímco jiné expozice vůči stejnému dlužníkovi jsou ve formě cenných papírů, a tudíž je nelze považovat za retailové. Jestliže expozice ve formě cenného papíru splňuje podmínky stanovené v čl. 178 odst. 1 písm. a) a/nebo b) nařízení (EU) č. 575/2013, všechny expozice vůči dotčenému dlužníkovi by měly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání. Jestliže expozice, která splňuje požadavky článku 123 nařízení (EU) č. 575/2013, splňuje uvedené podmínky a instituce používá definici selhání na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů, ostatní expozice vůči dotčenému dlužníkovi by neměly být automaticky zařazeny do kategorie expozic, u nichž došlo k selhání. Instituce však mohou tyto ostatní expozice zařadit do kategorie expozic, u nichž došlo k selhání, na základě jiných faktorů souvisejících s pravděpodobností nesplácení blíže popsanych v odstavcích 92 až 94.

Použití definice selhání u retailových expozic na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů

92. Jestliže podle čl. 178 odst. 1 druhého pododstavce nařízení (EU) č. 575/2013 byla definice selhání u retailových expozic použita na úrovni jednotlivých úvěrových příslibů, instituce by neměly různé expozice vůči stejnému dlužníkovi automaticky považovat za expozice, u nichž došlo k selhání ve stejnou dobu. Instituce by nicméně měly přihlídnout k tomu, že některé indikace selhání souvisí spíše se situací dlužníka než se stavem určité expozice. To platí zejména pro indikace pravděpodobnosti nesplácení související s úpadkem dlužníka podle čl. 178 odst. 3 písm. e) a f) nařízení (EU) č. 575/2013. Pokud takováto indikace selhání nastane, instituce by měly všechny expozice vůči stejnému dlužníkovi považovat za expozice v selhání, a to bez ohledu na úroveň použití definice selhání.
93. Instituce by rovněž měly přihlídnout k dalším indikacím pravděpodobnosti nesplácení a v souladu se svými interními zásadami a postupy stanovit, které indikace pravděpodobnosti nesplácení jsou spíše odrazem celkové situace dlužníka než dané expozice. Při výskytu těchto dalších indikací pravděpodobnosti nesplácení by všechny expozice vůči dotčenému dlužníkovi měly být považovány za expozice v selhání, a to bez ohledu na úroveň použití definice selhání.
94. Kromě toho v případě, že je v selhání významná část expozic vůči dotčenému dlužníkovi, instituce mohou považovat za nepravděpodobné, že ostatní závazky dlužníka budou splaceny v plné výši, aniž by se přistoupilo k opatřením, jako je realizace zajištění, a tyto expozice mohou rovněž považovat za expozice, u nichž došlo k selhání.

Použití definice selhání u retailových expozic na úrovni dlužníka

95. Použití definice selhání u retailových expozic na úrovni dlužníka znamená, že pokud kterýkoliv úvěrový závazek dlužníka splňuje podmínky stanovené v čl. 178 odst. 1 písm. a) a/nebo b)

nařízení (EU) č. 575/2013, všechny expozice vůči dotčenému dlužníkovi by měly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání. Instrukce, které se rozhodnou použít definici selhání u retailových expozic na úrovni dlužníka, by měly ve svých interních zásadách a postupech stanovit podrobná pravidla, jak postupovat v případě společných úvěrových závazků a dominového efektu u expozic v případě selhání.

96. Instrukce by měly společný úvěrový závazek považovat za expozici vůči nejméně dvěma dlužníkům, kteří jsou společně odpovědní za splácení úvěrového závazku. Tento přístup se nevztahuje na úvěrový závazek jednotlivého dlužníka zajištěný jinou fyzickou osobou nebo subjektem formou záruky nebo jiného zajištění úvěrového rizika.
97. Jsou-li u společného úvěrového závazku nejméně dvou dlužníků splněny podmínky stanovené v čl. 178 odst. 1 písm. a) a/nebo b) nařízení (EU) č. 575/2013, instrukce by měly všechny ostatní společné úvěrové závazky stejné skupiny dlužníků a všechny individuální expozice vůči těmto dlužníkům považovat za expozice, u nichž došlo k selhání, pokud nemohou doložit, že uznání jednotlivých expozic za expozice, u nichž došlo k selhání, není vhodné, protože je splněna alespoň jedna z těchto podmínek:
- a) prodlení se splácením společného úvěrového závazku je důsledkem sporu mezi jednotlivými dlužníky podílejícími se na společném úvěrovém závazku, přičemž tento spor byl předložen k soudu nebo jinému formálnímu řízení vedenému specializovaným externím orgánem a výsledkem je závazné rozhodnutí v souladu s platným právním rámcem v příslušné jurisdikci; a neexistují žádné obavy ohledně finanční situace jednotlivých dlužníků;
  - b) společný úvěrový závazek je nevýznamnou částí celkových závazků jednotlivých dlužníků.
98. Selhání společného úvěrového závazku by nemělo způsobit selhání jiných společných úvěrových závazků jednotlivých dlužníků s jinými fyzickými osobami nebo subjekty, které se nepodílejí na úvěrovém závazku, u něhož původně došlo k selhání. Instrukce by však měly posoudit, zda je selhání dotčeného společného úvěrového závazku indikací pravděpodobnosti nesplácení ostatních společných úvěrových závazků.
99. Jsou-li podmínky stanovené v čl. 178 odst. 1 písm. a) a/nebo b) nařízení (EU) č. 575/2013 splněny v souvislosti s úvěrovým závazkem jednotlivého dlužníka, dominový efekt takového selhání by se neměl automaticky rozšířit na společné úvěrové závazky dotčeného dlužníka. Instrukce by však měly u těchto společných úvěrových závazků posoudit, zda existují indikace pravděpodobnosti nesplácení v souvislosti se selháním jednoho z dlužníků. Jestliže jsou však všichni jednotliví dlužníci klasifikováni jako dlužníci, u nichž došlo k selhání, jejich společný úvěrový závazek by se měl automaticky rovněž považovat za závazek, u něhož došlo k selhání.
100. Instrukce by měly na základě analýzy příslušných ustanovení právních předpisů v dané jurisdikci identifikovat dlužníky, kteří spolu s jinými dlužníky nesou z právního hlediska společně a nerozdílně plnou odpovědnost za určité závazky, a tudíž jsou plně odpovědní za

celou výši těchto závazků, s výjimkou úvěrových závazků jednotlivého dlužníka zajištěných jinou fyzickou osobou nebo subjektem formou záruky nebo jiného zajištění úvěrového rizika. Instrukce by měly identifikaci takových dlužníků upravit ve svých interních zásadách a postupech. Typickým příkladem je manželský pár, na který se na základě zvláštních právních ustanovení uplatňovaných v příslušné jurisdikci nevztahuje dělení společného jmění manželů (systém odděleného jmění). V případě plné vzájemné odpovědnosti za všechny závazky by se selhání jednoho z těchto dlužníků mělo považovat za indikaci pravděpodobnosti možného nesplácení jiného dlužníka, a instrukce by tudíž měly posoudit, zda by se individuální a společné úvěrové závazky těchto dlužníků měly považovat za závazky v selhání. Jestliže jeden z dlužníků, kteří nesou z právního hlediska společně a nerozdílně plnou odpovědnost za všechny závazky, má společný úvěrový závazek s jiným klientem, instrukce by měla posoudit, zda se indikace pravděpodobnosti nesplácení vyskytují také u těchto jiných společných úvěrových závazků s třetími stranami.

101. Instrukce by rovněž měly analyzovat formu právních subjektů v příslušných jurisdikcích a rozsah odpovědnosti vlastníků, společníků, akcionářů nebo manažerů za závazky společnosti v závislosti na právní formě subjektu. Nese-li fyzická osoba plnou odpovědnost za závazky společnosti, selhání společnosti by mělo vést k tomu, že tato fyzická osoba bude rovněž považována za osobu, u níž došlo k selhání. Jestliže tato plná odpovědnost za závazky společnosti neexistuje, instrukce by měla u vlastníků, společníků nebo významných akcionářů společnosti, u nichž došlo k selhání, posoudit možné indikace pravděpodobnosti nesplácení jejich individuálních závazků.
102. Kromě toho by ve zvláštním případě jednotlivého podnikatele, který jako fyzická osoba ručí za soukromé i obchodní závazky soukromými i obchodními aktivy, selhání kteréhokoliv ze soukromých nebo obchodních závazků mělo vést k tomu, že všechny soukromé a obchodní závazky takovéto osoby budou rovněž považovány za závazky, u nichž došlo k selhání.
103. Je-li u retailových expozic používána definice selhání na úrovni dlužníka, na úrovni dlužníka by měl být uplatňován také limit významnosti. Instrukce by měly ve svých interních zásadách a postupech jasně stanovit, jak postupovat při uplatňování limitu významnosti u společných úvěrových závazků.
104. Společný dlužník, tj. konkrétní skupina jednotlivých dlužníků, kteří mají společný závazek vůči instituci, by měl být považován za jiného dlužníka, který se liší od jednotlivých dlužníků. Při prodlení se splácením společného úvěrového závazku by se měla posoudit významnost tohoto prodlení na základě limitu významnosti v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 u všech společných úvěrových závazků poskytnutých této konkrétní skupině dlužníků. Za tímto účelem by se nemělo přihlížet k individuálním expozicím vůči dlužníkům, kteří se podílejí na společném úvěrovém závazku, ani vůči jakékoliv jiné podmnožině těchto dlužníků. Dojde-li však k překročení limitu významnosti vypočteného tímto způsobem u společného dlužníka, všechny společné úvěrové závazky této skupiny dlužníků a všechny individuální expozice vůči dlužníkům podílejícím se na společném úvěrovém závazku by měly

být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání, a to s výjimkou případů, kdy je splněna některá z podmínek uvedených v odstavci 97.

105. Dojde-li u individuálního úvěrového závazku k prodlení se splácením, významnost tohoto prodlení by měla být posouzena na základě limitu významnosti v souladu s čl. 178 odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 u všech individuálních úvěrových závazků dotčeného dlužníka, aniž by se přihlíželo k případným společným úvěrovým závazkům dotčeného dlužníka s jinými fyzickými osobami nebo subjekty. Dojde-li k překročení limitu významnosti vypočítaného tímto způsobem, všechny individuální expozice vůči tomuto dlužníkovi by měly být považovány za expozice, u nichž došlo k selhání.

10. Dokumentace, interní zásady a postupy řízení rizik

Včasnost identifikace selhání

106. Instituce by měly mít účinné postupy, které jim umožní získat příslušné informace potřebné k včasné identifikaci selhání a předat tyto informace co nejdříve a, pokud možno, automaticky pracovníkům odpovědným za úvěrová rozhodnutí, konkrétněji:
- a) pokud používají automatické postupy (jako je například určování počtu dnů po splatnosti), zjišťování indikací selhání by mělo být prováděno každý den;
  - b) pokud používají manuální postupy (jako je například kontrola externích zdrojů informací a databází, analýza kontrolních seznamů, analýza seznamů expozic s úlevou, identifikace specifické úpravy o úvěrové riziko), informace by měly být aktualizovány tak často, aby se zajistila včasná identifikace selhání.
107. Instituce by měly pravidelně ověřovat, zda jsou všechny nevýkonné expozice s úlevou zařazeny do kategorie expozic v selhání podléhajících nucené restrukturalizaci. Instituce by měly rovněž pravidelně analyzovat výkonné expozice s úlevou s cílem určit, zda některá z nich splňuje indikaci pravděpodobnosti nesplácení podle čl. 178 odst. 3 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 a odstavců 49 až 55.
108. Kontrolní mechanismy by měly zajistit, aby příslušné informace byly v rámci identifikace selhání použity ihned po jejich získání. Všechny expozice vůči dlužníkovi, u něhož došlo k selhání, nebo všechny příslušné expozice při použití definice selhání na úrovni úvěrového příslibu u retailových expozic by měly být bez zbytečného prodlení ve všech příslušných informačních systémech označeny jako expozice, u nichž došlo k selhání. Dojde-li k prodlení při vykazování selhání, nemělo by toto selhání vést k chybám ani nesrovnalostem v řízení rizik, vykazování rizik, výpočtu kapitálových požadavků či používání údajů při kvantifikaci rizik.

Zejména by mělo být zajištěno, aby interní a externí vykazované údaje vycházely ze situace, kdy jsou všechny expozice správně klasifikovány.

Dokumentace

109. Instituce by měly zdokumentovat svoje zásady související s definicí selhání, včetně všech kritérií, na základě kterých dojde k identifikaci selhání, a výstupních kritérií a rovněž jednoznačnou identifikaci oblasti působnosti definice selhání. Konkrétněji by měly:
- a) doložit uplatňování všech indikací selhání;
  - b) doložit uplatňování kritérií pro přeřazení dlužníka, u něhož došlo k selhání, do kategorie dlužníků, u nichž k selhání nedošlo;
  - c) vést aktualizovaný rejstřík všech definic selhání.
110. Pro účely odst. 109 písm. a) by instituce měly podrobně doložit používání definice selhání, a to tak, že zahrnou uplatňování všech indikací selhání, včetně postupu, zdrojů informací a upřesnění toho, kdo zodpovídá za identifikaci určitých indikací selhání.
111. Pro účely odst. 109 písm. b) by instituce měly doložit uplatňování kritérií pro přeřazení dlužníka, u něhož došlo k selhání, do kategorie dlužníků, u nichž k selhání nedošlo, včetně postupů, zdrojů informací a upřesnění toho, za co zodpovídají jednotliví příslušní pracovníci.
112. Pro účely odstavců 110 a 111 by dokumentace měla obsahovat popis všech automatických mechanismů a manuálních postupů, přičemž v případě, že jsou kvalitativní indikace selhání nebo kritéria pro opětovné zařazení do kategorie, u níž došlo k selhání, uplatňovány manuálně, by popis měl být dostatečně podrobný, aby umožňoval jednotný výklad a konzistentní uplatňování všemi odpovědnými pracovníky.
113. Pro účely odst. 109 písm. c) by instituce měly vést aktualizovaný rejstřík všech stávajících a dřívějších verzí definice selhání, a to minimálně od data použití těchto obecných pokynů. Tento rejstřík by měl obsahovat přinejmenším tyto informace:
- a) oblast působnosti definice selhání, jestliže je v instituci, mateřské společnosti nebo některé z jejích dceřiných společností používáno více definic selhání;
  - b) subjekt schvalující definici nebo definice selhání a datum schválení každé jednotlivé definice selhání;
  - c) datum zavedení každé jednotlivé definice selhání;
  - d) stručný popis všech změn provedených ve srovnání s poslední verzí;

- e) v případě institucí, které mají svolení používat přístup IRB, přiřazená kategorie změny, datum předložení příslušným orgánům a případně datum schválení příslušnými orgány.

Požadavky ohledně interních řídicích a kontrolních systémů institucí používajících přístup IRB

114. Instituce, které používají přístup IRB, by měly přijmout odpovídající mechanismy a postupy, kterými zajistí, aby definice selhání byla zavedena a používána správně, zejména by měly zajistit, aby:

- a) definice selhání a oblast její působnosti byla schválena vedoucím orgánem nebo jím jmenovaným výborem a vrcholným vedením v souladu s čl. 189 odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013;
- b) definice selhání byla konzistentně používána při výpočtu kapitálových požadavků a hrála významnou úlohu v interních postupech řízení rizik, neboť je používána přinejmenším v oblasti sledování expozic a v interních výkazech určených vrcholnému vedení a vedoucímu orgánu;
- c) útvar interního auditu nebo jiný srovnatelný nezávislý kontrolní útvar pravidelně kontroloval spolehlivost a účinnost postupu používaného institucí k identifikaci selhání, a to zejména s ohledem na včasnost identifikace selhání podle odstavců 106 až 108; a aby o závěrech kontroly prováděné interním auditem a příslušných doporučeních i opatřeních přijatých s cílem napravit zjištěné nedostatky byl přímo informován vedoucí orgán nebo jím jmenovaný výbor.